

F. t. l. om afgift af forlystelser.

entre, kan bestemme, at der skal erlægges en afgift af 40 øre pro persona, er ikke optaget i lovforslaget. Hvor der ikke under nogen form ydes vederlag for forlystelsen, bør der formentlig ikke kræves afgift. Den nævnte regel anvendes heller ikke i praksis.

Til § 9.

I finansministeriets bekendtgørelse nr. 183 af 1. maj 1922 er det bestemt, at ved samlede forestillinger eller fremvisninger, hvoraf nogle er afgiftspligtige efter en højere takst end andre, bliver afgift kun at erlægge efter taksten for den forlystelse, der udgør den væsentligste bestanddel af de pågældende forestillinger eller fremvisninger. Samme princip er fulgt, hvor nogle dele af forestillingen isoleret set er afgiftsfri, medens andre er afgiftspligtige. I praksis har dette princip vist sig meget uheldigt; det er overordentlig vanskeligt at arbejde med og må uundgåeligt føre til resultater, der har vilkårlighedens karakter, idet der savnes et tilstrækkeligt sikkert kriterium for, hvilken del af forestillingen der er den væsentligste. Det foreslås derfor, at dette princip forlades, og at man for de nævnte tilfælde indfører de i forslaget § 9 angivne regler.

Til § 10.

Til stk. 1 og 2. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 er overført fra lov nr. 499 af 8. december 1949 om ændring af forlystelsesafgiftsloven.

Til stk. 3. Bestemmelserne i stk. 3 tilsigter at slå fast, hvad der ifølge de på rigsdagen under behandlingen af forslaget til den ovennævnte lov faldne udtalelser var forudsat, nemlig at en bevillingsmæssig forøgelse af filmsproducentens andel i afgiften i lighed med, hvad der hidtil var praktiseret, skulle kunne finde sted, dog kun i sjældnere tilfælde.

Til § 11.

Til stk. 1. Reglen om bevillingsmæssig fritagelse for afgift af overskuddet ved forlystelser, der gives i almenyttigt øjemed, er overført fra § 7, stk. 1, 2. pkt. i 1922-loven. I overensstemmelse med forslag fra forvaltningskommissionen (kommissionens 3. betænkning side 223) foreslås det dog, at bevillingsmyndigheden her — ligesom ved reglen i lovforslagets § 11, stk. 2, — udenfor København skal henlægges fra amtmændene til politimestrene. Ny er bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt.; man har i praksis ikke sjældent savnet en sådan bestemmelse, der åbner adgang til under visse betingelser at give en yderligere afgiftsfritagelse, når forlystelsen har givet underskud.

Forelagte lovforslag m. m.

Til stk. 2. Bestemmelsen er overført fra § 7, stk. 1, 1. pkt. i 1922-loven. Dog bemærkes, at efter forslaget skal fritagelse kunne gives ikke blot, når filmsforevisningen sker i undervisningsøjemed, men også når den sker for at skaffe skoleunddommen en for denne egnet lodig filmsunderholdning; man har herved ikke mindst tænkt på de af Dansk Skolescene arrangerede filmsforevisninger for skoleelever. Bestemmelsen kommer naturligvis ikke til anvendelse, hvor forestillingen ikke kan anses for offentlig og derfor i forvejen er afgiftsfri, f. eks. hvor kun elever fra en enkelt bestemt skole har adgang.

Ifølge den ovennævnte bestemmelse i § 7 i 1922-loven kan der også fritages for afgift, når forestillingen har et videnskabeligt formål. Når man ikke i lovforslaget har optaget en hertil svarende regel for biografteatrestillinger, der har et videnskabeligt formål, er grunden den, at sådanne forestillinger enten ikke vil være offentlige og derfor ikke vil være afgiftspligtige eller vil falde ind under reglen i stk. 3 eller under reglen i § 10, stk. 3.

Til stk. 3. Også efter de nugældende regler kan film, der tjener til oplysningens fremme, fritages for afgiften. Når bevillingsmyndigheden her er henlagt til finansministeren, er dette i overensstemmelse med, hvad der gennem mange år undtagelsesfrit har været praktiseret, og er bl. a. motiveret med, at en sådan film må antages at ville blive forevist mange forskellige steder i landet.

Til stk. 4. Når det offentlige for at støtte dansk filmsproduktion har overladt producenterne af danske film en del af afgiften, bør det offentlige ikke kunne disponere over denne afgiftsandel ved afgiftsfritagelse.

Til stk. 5. Denne regel er motiveret med, at afgiftsfritagelsen ikke tilsigter at skaffe forestillingens giver en forøget indtægt, men at komme publikum til gode gennem en nedsettelse af billetprisen.

Til stk. 6. Bestemmelsen er i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretslige regler.

Til § 12.

Til stk. 1. Bestemmelserne er i overensstemmelse med de nugældende regler.

Til stk. 2. En bestemmelse i loven som den her foreslåede har tidligere været savnet. Bestemmelsen vil iøvrigt kun få praktisk betydning i sjældne tilfælde.

Til § 13.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med, hvad der nu gælder.